

1

Feyre

Ten obraz byla lež.

Pestrobarevná, líbivá lež přetékající bledě růžovými květy a širokými slunečními paprsky.

Začala jsem na něm pracovat včera. Šlo o poklidnou studii růžové zahrady za otevřenými okny ateliéru. Za změtí trnů a lístků hladkých jako satén se do dáli zvedaly svěže zelené kopce.

Nekonečné, nepomíjející jaro.

Kdybych namalovala portrét dvora, jak mě k tomu nutilo svědomí, byl by to obraz plný trnů rvoucích kůži, květin zabírajících sluneční paprsky menším rostlinám a zvlněných kopců pokrytých rudými skvrnami.

Ovšem každý tah štětcem na širokém plátně byl vypočítaný. Každá příměs a křivka mísících se barev měla zachytit nejen idylické jaro, ale i prosluněnou náladu. Nepříliš šťastnou, ale náladu někoho, kdo se naštěstí konečně uzdravuje z hrůz, se kterými jsem se ostatním opatrně svěřila.

Řekla bych, že jsem za uplynulé týdny vytříbila své chování stejně důmyslně jako některý ze svých obrazů. Měla jsem za to, že kdybych si dovolila vzít na sebe podobu, po níž jsem ve skutečnosti toužila, ozdobila bych se spáry schopnými trhat maso a rukama, jež by zakroutily krkem mým nynějším společníkům. Zanechala bych za sebou zlacené síně potřísněné krví.

Ale ještě ne.

Ještě ne, připomínala jsem si s každým pohybem štětce, s každým tahem, který jsem během oněch týdnů udělala. Blesku-rychlá pomsta by nikomu a ničemu neprospěla, pokud nepočítám svou vlastní planoucí zuřivost.

Přestože jsem pokaždé, když jsem s nimi mluvila, slyšela, jak Elain vzlyká, když ji nutili vstoupit do Kotlíku. Přestože jsem pokaždé, když jsem na ně pohlédla, viděla, jak Nesta míří prstem na krále Hybernu v příslibu smrti. Přestože mi pokaždé, když jsem je ucítila, zaplnil nos pach Cassianovy krve vytékající na tmavé kameny kostěného hradu.

Zlomila jsem štětec v prstech.

Rozštípla jsem ho vpůli. Bledá rukojeť byla natolik zničená, že ji nepůjde opravit.

Tiše jsem zaklela a ohlédla se k oknům a dveřím. Dům byl plný slídivých očí, takže jsem štětec nemohla vyhodit do koše.

Zapátrala jsem myslí, jako bych rozhazovala síť, abych vypátrala, jestli je nablízku možný svědek nebo špeh. Nikoho jsem nenašla.

Zvedla jsem ruce před sebe, abych měla na každé dlani jednu polovinu štětce.

Na okamžik jsem si dovolila prohlédnout skrz kouzlo ukryvající tetování na mé pravici a předloktí. Na symboly mých pravicích citů. Mého skutečného titulu.

Vladařka Nočního dvora.

Stačil náznak pomyslení a zlomený štětec zahořel plameny.

Oheň mě nespálil, přestože pohltil dřevo, štětec i barvu.

Nezbylo nic než kouř a popel a já přizvala vítr, aby mi je smetl z dlaní otevřenými okny ven.

Pro jistotu jsem přivolala ze zahrady vánek, který prolétl pokojem, odnesl pozůstatky stuh kouře a naplnil místnost omamnou, dusivou vůní růží.

Třeba až bude mé posláním tady u konce, vypálím do základů i tenhle dům. A začnu těmi růžemi.

Ve skrytu mysli jsem pocítila přítomnost dvou víl, které se ke mně přibližovaly. Hbitě jsem popadla další štětec, namočila

ho do neblížíšho odstínu a odstranila jsem neviditelné, tmavé nástrahy, jimiž jsem obemkla místnost, aby mě upozornily na případné návštěvníky.

Pokoušela jsem se zachytit, jak sluneční paprsky ozařují jemné žilky plátku růže, a snažila jsem se nemyslet na to, jak jsem podobně malovala illyrijská křídla, když vtom se otevřely dveře.

Sehrála jsem roli malířky zabrané do práce. Stačilo lehce svěsit ramena a naklonit hlavu. Ještě lépe jsem se hrála to, jak jsem se ohlédla přes rameno, jako bych se musela obzvlášť přemáhat, abych se odtrhla od obrazu.

Skutečnou výzvou bylo přinutit se k úsměvu. Tak aby se mi odrazil v očích – podle toho se dá odhadnout, nakolik je něčí úsměv upřímný. Nacvičovala jsem si to v zrcadle. Stále dokola.

Takže jsem bez potíží přimhouřila oči a věnovala jsem Tamlinovi mírný, a přitom šťastný úsměv.

Stejně jako Lucienovi.

„Promiň, že tě rušíme,“ omlouval se Tamlin a pátral v mé tváři po stopě stínů, které se na mně, jak jsem si dobře uvědomovala, občas podepsaly a které jsem si pěstovala, abych si ho udržela od těla, až se slunce snese za okolní vrcholky. „Říkal jsem si, že by ses možná ráda připravila na schůzku.“

Přiměla jsem se polknout a položit štětec. Nebyla jsem ničím víc než nervózní, nejistou dívkou, kterou jsem kdysi dávno bývala. „Je... Mluvil jsi o tom s Ianthe? Opravdu přijde?“

Zatím jsem se s ní nesetkala. S velekněžkou, která vydala mé sestry Hybernu a zradila nás.

Ačkoli mi Rhysand prostřednictvím pouta, jež nás spojovalo coby druha a družku, posílal neurčité, kvapné zprávy, které zčásti utišily můj strach a hrůzu... Byla za to odpovědná. Za to, co se stalo před týdny.

Odpověděl mi Lucien, který si měřil můj obraz, jako by v něm byl skrytý důkaz, který podle mě nepochybně hledal. „Ano. Měla... k tomu své důvody. Je ochotná ti je vysvětlit.“

Možná společně s důvody, proč nenechá na pokoji žádného

z mužů, který se jí zalíbil, ať už o to dotyčný stojí, nebo ne. Proč obtěžovala Rhyse a Luciena.

Zajímalo by mě, co si o tom Lucien ve skutečnosti myslí. Co říká na to, že za její přátelství s Hybernem zaplatila *jeho* družka. Elain.

O Elain jsme spolu mluvili jen jednou, den potom, co jsem se vrátila.

At' Jurian naznačoval cokoli obledně toho, jak se bude Rhysand k mým sestřám chovat, sdělila jsem mu, at' je Noční dvůr, jaký chce, oni mým sestřám takhle neublíží – aspoň prozatím. Rhysand zná vynalézavější způsoby, jak je trápit.

Zdálo se, že o tom Lucien stále pochybuje.

Na druhou stranu jsem při kratičkých „návratech“ paměti také naznačila, že já takovéto vynalézavosti nebo pozornostem unikla.

To, že tomu tak snadno uvěřili, že se domnívali, že by kdy Rhysand někoho nutil... Tu urážku jsem přidala na dlouhý, předlouhý seznam věcí, za které mi zaplatí.

Odložila jsem štetec, sundala si zástěru plnou skvrn a opatrně jsem ji odložila na stoličku, na níž už jsem dvě hodiny seděla.

„Půjdu se převléknout,“ zamumlala jsem a přehodila si cop přes rameno.

Tamlin přikývl a sledoval každý můj pohyb, když jsem k nim zamířila. „Ten obraz je nádherný.“

„Ještě zdaleka není hotový,“ odpověděla jsem a oprášila jsem přitom tón dívky, která není zvyklá na chválu a poklony a nestojí o pozornost. „Pořád vyžaduje spoustu práce.“

Popravdě řečeno byl to jeden z mých nejlepších výtvorů, ovšem to, že postrádá ducha, bylo zřejmé jenom mně.

„To se asi dá říct o nás všech,“ nadhodil Tamlin s váhavým úsměvem.

Potlačila jsem nutkání protočit panenky a oplatila jsem mu úsměv. Když jsem ho míjela, přejela jsem mu rukou po rameni.

Deset minut nato jsem se vynořila ze své nové ložnice a Lucien na mě už čekal.

Trvalo mi dva dny, než jsem přestala chodit do té staré a začala na vrcholu schodiště zatáčet vpravo namísto vlevo. Ve staré ložnici ale nic nebylo.

Jednou jsem do ní nahlédla, den potom, co jsem se vrátila.

Nábytek byl rozbitý, pokrývky roztrhané a oblečení rozházené všude kolem, jako by mě Tamlin hledal ve skříni. Podle všeho nikomu nedovolil, aby pokoj uklidil.

Nedalo se tam však bydlet kvůli těm šlahounům posetým trny. Má stará ložnice jimi byla dočista zarostlá. Kroutily se a svíjely kolem zdí, proplétaly se kusy nábytku. Podle všeho tam vklouzly z mřížky pod mými okny, jako kdyby uběhlo sto let, ne jen pár měsíců.

Ložnice se stala hrobkou.

Zvedla jsem hebkou růžovou sukni vzdušných šatů v ruce a zavřela jsem za sebou dveře. Lucien se opíral o dveře na proti.

Za nimi byl jeho pokoj.

Nepochybovala jsem o tom, že se postaral, abych dostala protější ložnici. Nepochybovala jsem, že se jeho kovové oko neustále obracelo k mým komnatám, i když spal.

„Překvapuje mě, že jsi tak klidná vzhledem k slibům, které jsi dala v Hybernu,“ prohodil Lucien místo pozdravu.

Slíbila jsem, že zabiju lidské královny, krále Hybernu, Juriana a Ianthe za to, co napáchali na mých sestřích a přátelích.

„Sám jsi řekl, že Ianthe k tomu měla své důvody. Jsem sice vzteky bez sebe, ale můžu ji vyslechnout.“

Neprozradila jsem Lucienovi, co vím ohledně její pravé povahy. Znamenalo by to vysvětlovat mu, že ji Rhys vyhodil ze svého domu. Že to udělal, aby ochránil sebe a členy svého dvora. Vyvolala bych tím příliš mnoho otázek a ohrozila příliš mnoho pečlivě vymyšlených lží, které udržovaly jeho i jeho dvůr – *můj* dvůr – v bezpečí.

Ačkoli jsem se ptala, jestli to po Velarisu bylo vůbec nezbytné. Naši nepřátelé o městě věděli. Věděli, že je to dobré, pokojné místo. A při první příležitosti se ho pokusili zničit.

Vina za útok na Velaris, jenž přišel potom, co o něm Rhys pověděl lidským královnám, bude mého druha pronásledovat po zbytek našich nesmrtelných životů.

„Vymyslí si takový příběh, jaký bys chtěla slyšet,“ varoval mě Lucien.

Pokrčila jsem rameny a zamířila jsem do prázdné chodby pokryté kobercem. „To posoudím sama. Ovšem zdá se, že ty už jsi předem rozhodnutý jí nevěřit.“

Srovnal se mnou krok. „Zatáhla do toho dvě nevinné ženy.“

„Snažila se zajistit silné spojenectví s Hybernem.“

Lucien mi položil ruku na loket a zastavil mě.

Dovolila jsem mu to, protože kdybych to neudělala a přenesla se, jako jsem to provedla před měsíci v lese, nebo kdybych použila illyrijský obranný chvat, abych ho srazila na zadnici, poradila bych svou přetvářku.

„Na to jí přece neskočíš.“

Prohlížela jsem si širokou snědou ruku, která mi svírala loket. Potom jsem se mu zadívala do červenohnědého i otáčejícího se zlatého oka.

Lucien zašeptal: „Kde ji ukrývá?“

Věděl jsem, koho má na mysli.

Zavrtěla jsem hlavou. „Nevím. Rhysand by je mohl schovávat na stovce míst, ale pochybuji, že by Elain držel na některém z nich, protože ví, že tuším, kde jsou.“

„I tak mi to řekni. Vyjmenuj je do posledního.“

„Jakmile vkročíš na jeho území, zemřeš.“

„Přežíval jsem dost úspěšně, když jsem tě našel.“

„Nevšiml sis, že mě má v moci. Nechal jsi ho, aby mě zase odvedl.“ Lež, lež, lež.

V jeho výrazu jsem však nepostřehla dotčení a provinilost, které jsem čekala. Lucien pomalu uvolnil sevření. „Musím ji najít.“

„Ani Elain neznáš. To pouto je jen reakce tvého těla, která přehlušuje zdravý úsudek.“

„Tak tomu bylo mezi tebou a Rhysem?“

Byla to tichá, nebezpečná otázka. Přinutila jsem se nasadit znepokojený výraz, přiměla jsem se uchýlit se ke vzpomínkám na Tkadlenu, Rezbáře a Middengarda, aby dávná hrůza poznamenala můj pach. „Nechci o tom mluvit,“ řekla jsem hlasem, který byl pouhým ochraptělým zachvěním.

V přízemí začaly odbíjet hodiny. V duchu jsem vyslala modlitbu k Matce a rychle jsem vykročila. „Přijdeme pozdě.“

Lucien pouze přikývl, já ale cítila v zádech jeho pohled. Ne-spouštěl ze mě oči, ani když jsem zamířila dolů na setkání s Ianthe.

Při kterém jsem se chtěla rozhodnout, jak ji roztrhám na kusy.

Velekněžka vypadala přesně tak, jak jsem si pamatovala, ať už ze vzpomínek, které mi ukázal Rhysand, tak z mých vlastních snů o tom, jak jí drápy skrytými pod kůží vyškrábu oči, pak jí vyrvu jazyk a roztrhnu hrdlo.

Má zuřivost se stala živou bytostí skrytou v mé hrudi, dunivým tlukotem srdce, jenž mě konejšil do usnutí a k ránu mě probouzel. Utlumila jsem ji, když jsem na Ianthe pohlédla zpoza jídelního stolu, s Tamlinem a Lucienem po boku.

Stále na sobě měla světlou kápi se stříbrným kroužkem zdobeným bleděmodrým kamenem.

Jako Zřídlo. Drahokam ve středu kroužku mi připomněl Azrielova a Cassianova Zřídla. Napadlo mě, jestli podobně jako v případě illyrijských válečníků i tento drahokam pomáhal přetvářet nezvladatelné magické nadání v něco vytríbenějšího a nebezpečnějšího. Ianthe ho nikdy nesundávala, ovšem já ji nikdy neviděla vyvolat větší moc, než jaká byla zapotřebí k rozsvícení koule vílího světla v místnosti.

Velekněžka sklopila modrozelené oči k tmavému dřevěnému stolu a kápě jí kreslila stíny v dokonalé tváři. „Pro začátek bych chtěla říct, že mě to skutečně mrzí. Jednala jsem v dobré vůli... poskytnout ti to, po čem bys, jak jsem se domnívala,

mohla toužit, a přitom jsem se snažila zajistit, aby naši spojenci v Hybernu byli s naším spojenectvím spokojeni.“

Hezké, jedovaté lži. Ovšem pokud šlo o odhalení jejího pravého motivu... čekala jsem na toto setkání celé týdny. Trávila jsem je tím, že jsem předstírala, že nabírám síly a že se *uzdravuju* z hrůz, jimž jsem byla vystavená v Rhysandově područí.

„Copak bych si mohla přát, aby moje sestry podstoupily něco takového?“ Můj hlas vyzněl rozechvěle a chladně.

Ianthe zvedla hlavu a zkoumavě si změřila můj nejistý, možná poněkud odtažitý výraz. „Takto bys s nimi mohla být navěky. A pokud by Lucien předem odhalil, že Elain je jeho družka, bylo by... kruté žít s vědomím, že s ní bude moci strávit jen pár desetiletí.“

Když z úst vypustila Elainino jméno, ucítila jsem, jak se mi do hrdla dere zavrčení. Já ho však zkrotila a opět si nasadila masku tichého utrpení, jež byla nejnovější z mých zbraní.

Lucien odpověděl: „Jestli očekáváš, že ti budeme vděční, tak se načekáš, Ianthe.“

Tamlin po něm vrhl varovný pohled, který si vysloužila jeho slova a tón. Možná Lucien Ianthe zabije, než k tomu dostanu příležitost já, už jen za tu hrůzu, kterou ten den musela prožít jeho družka.

„Ne,“ vydechla Ianthe se široce rozevřenými očima jako dokonalé zosobnění výčitek a provinilosti. „Ne, žádný vděk ani v nejmenším neočekávám. Ani odpuštění. Ale pochopení... Toto je i můj domov.“ Pozvedla útlou ruku ozdobenou stříbrnými prsteny a náramky a zahrnula tím gestem tuhle místnost i sídlo. „Všichni jsme museli navázat spojenectví, o nichž bychom nevěřili, že na ně kdy přistoupíme – snad i taková, která nás znechucují, ovšem... Hyberské vojsko je příliš velké na to, aby se dalo zastavit. Můžeme jeho nápor pouze přestat jako jakoukoli jinou bouři.“ Krátce se podívala na Tamlina. „Vynaložili jsme tolik úsilí, abychom se připravili na neodvratný vpád Hybernu – po všechny ty měsíce. Dopustila jsem se vážné chyby a navždy budu litovat, že jsem komukoli způsobila bolest, ale

pokračujme společně v této chvályhodné práci. Najdeme způsob, jak zajistit, aby naše země a lidé přežili.“

„A kolik dalších za to zaplatí?“ obořil se na ni Lucien.

Znovu si vysloužil varovný pohled od Tamlina, jenže si ho nevyšímal.

„Podle toho, co jsem viděl v Hybernu,“ pokračoval Lucien, který sevřel opěrky své židle tak silně, až řezbami zdobené křeslo zaskřípělo, „veškeré jeho sliby míru a nedotknutelnosti...“ Zarazil se, jako by si vzpomněl, že by to Ianthe mohla klidně prozradit králi. Uvolnil stisk, zatnul prsty a znovu položil ruce na opěradla. „Musíme se mít na pozoru.“

„To také budeme,“ slíbil Tamlin. „Jenže už jsme dohodli jisté podmínky. Oběti. Pokud budeme rozdělení... dokonce i s Hybernem jako naším spojencem musíme představovat jednotnou sílu. Společně.“

Stále jí důvěřoval. Stále si myslel, že se Ianthe prostě jen dopustila omylu. Netušil, co se skrývá pod její krásou, oděvem a zbožnými zařikávaními.

Ovšem stejná slepota mu také zabraňovala pochopit, co číhá pod mou kůží.

Ianthe znovu sklonila hlavu. „Budu se snažit, abych byla hodna svých přátel.“

Lucien se podle všeho jen s vypětím přemáhal, aby neprotočil panenky.

Tamlin však odvětil: „Všichni se budeme snažit.“

Snažit se bylo jeho novým oblíbeným slovem.

Já jen polkla a dala si záležet, aby to slyšel. S očima upřenýma na Ianthe jsem zvolna přikývla. „Už nikdy nic podobného nedělej.“

Byl to bláhový příkaz – takový, jaký ode mě očekávala podle toho, jak rychle kývla. Lucien se opřel na židli a už nehodlal říkat cokoli dalšího.

„Lucien má ovšem pravdu,“ vyhrkla jsem naoko plná obav. „Co se při tomhle střetu stane s lidmi ze zdejšího dvora?“ Zamračila jsem se na Tamlina. „Amarantha je mučila. Nejsm si

jistá, jestli budou dobře snášet život vedle Hyberňanů. Už si vytrpěli dost.“

Tamlinovi se napnul sval na čelisti. „Hybernský král slíbil, že náš lid bude ušetřen a bude žít v pokoji.“ *Náš lid. Málem jsem se zamračila, místo toho jsem však opět chápavě přikývla.* „Bylo to součástí naší... úmluvy.“ Když zaprodal celý Prythian, zaprodal vše, co v něm samotném bylo slušné a dobré, aby mě *získal zpět.* „Náš lid bude v bezpečí, až Hybern dorazí. Ačkoli jsem rozhlásil, že bude lepší, když se rodiny... přestěhují do východní části území. Aspoň prozatím.“

Dobře. Přinejmenším zvážil možné oběti – přinejmenším mu na jeho lidech záleželo aspoň tolik a chápal, jaké zvrácené hry král Hybernu s oblibou hraje a že by mohl odpřisáhnout jednu věc a mít na mysli něco jiného. Pokud se už teď pokoušel dostat pryč ty, kteří budou při střetu nejvíc v ohrožení... Jen mi to usnadňovalo práci. Východ... Tu informaci jsem si uložila do paměti. Jestli bylo na východě bezpečno, pak na západě... Hybern skutečně dorazí z tohoto směru. Přitáhne sem.

Tamlin dlouze vydechl. „To mě přivádí k dalšímu důvodu našeho setkání.“

V duchu jsem se obrnila a nasadila jsem výraz mírné zvědavosti, jakmile prohlásil: „Zítřka se dostaví první vyslanci z Hybernu.“ Lucienova nazlátlá pokožka pobledla, když Tamlin dodal: „Jurian dorazí kolem poledne.“